अस्ति माम् ईक्षितुं पूर्वं ब्रह्मा नारायणस् तथा
मह्यीं भ्रमन्तौ हिमवत्पादमूलम् अवापतुः । 27
ततो ददृशतुस् तत्र ज्वालालिङ्गं महत् पुरा,
तस्य 'अन्तम् ईक्षितुं प्रायाद् एक ऊर्द्ध्वम् अधो ऽपरः । 28
अलब्धान्तौ तपोभिर् मां तोषयामासतुश् च तौ;
आविर्भूय मया च 'उक्तौ, वरः कोऽप्य् अर्थ्यताम् इति । 29
तच् छ्रुत्वा 'एव 'अब्रवीद् ब्रह्मा, पुत्रो मे ऽस्तु भवान् इति.
अपूज्यस् तेन ज्ञातो ऽसाव् अत्यारोहेण निन्दितः । 30
ततो नारायणो देवः स वरं माम् अयाचत,
भूयासं तव शुश्रूषापरो ऽहं भगवन् इति । 31
अतः शरीरीभूतो ऽसौ मम ज्ञातस् त्वदात्मना,
यो हि नारायणः सा त्वं, शक्तिः शक्तिमतो मम । 32
किंच, मे पूर्वजाया त्वम् इत्य् उक्तवति शङ्करे,
कथं ते पूर्वजाया 'अहम् इति वक्ति स्म पार्वती । 33
प्रत्युवाच ततो भर्गः, पुरा दक्षप्रजापतेः
देवि त्वं च तथा 'अन्याश् च बह्व्यो ऽजायन्त कन्यकाः । 34
स मह्यं भवतीं प्रादाद्, धर्मादिभ्यो ऽपराश् च ताः.
यज्ञे कदाचिद् आहूतास् तेन जामातरो ऽखिलाः । 35
वर्जितस् त्व् अहम् एव 'एकस्; ततो ऽप्य् अपृच्छत स त्वया,
किं न भर्ता मम 'आहूतस् त्वया तात 'उच्यताम् इति । 36

Digitized by Google